

KANONICKI (1) ai

a jasne, teksty nie oznaczają ó.

[sg A n kan(o)nicki(e).] ◊ pl N subst kan(o)nicki(e). ◊ [A subst kan(o)nicki(e).]

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Przymiotnik od „kanon” ‘zbior ksiąg biblijnych uznanych przez Kościół za natchnione przez Ducha Świętego’; zaliczany do kanonu [canonicus Łac sr]: piśmienie Ewangelii S. Mária nigdy by było nieważne ani przyjęte: gdyby go był Piotr S. niepochwalił [...]: tak y inne piśmienia S. które kánonem albo kánonickie zowiem/ kościelnym fię rozładkiem aby ludzie przyimowali vtwierdziły *SkarŻyw* 364; [JungaRozwiqz 101, 108].

[Wyrażenie: »pismo kanonickie«: Księgi Ekklesiastiká (zebrane przez Iezufá Syráchá z náuki Sálomoná Krolá) zá prawdziwe Sálomonowe/ y zá piśmienie ś. Kánonickie wípomináią/ y ná świadectwo przywodzą/ *Sixtus* [...] *Fabianus JungaRozwiqz* 100].

AL